

- ברונו: גוסטאב! (מנופף בעיתון) האם זו דרך ראויה לבשר לחברים שלך שאתה מתחתן? תתבייש לך! איכשלאיחיה, ברכות! ברכות!
- מאהלר: אל תעשה כל כך הרבה רעש, ברונו, עוד תעיר את המתים.
- ברונו: או! מה אני שומע, החתן מתבייש?
- מאהלר: איך אתה היית מרגיש אם העיתונים היו כותבים שהתאהבת?
- ברונו: מה, זאת האמת?
- מאהלר: כן, זו האמת. התאהבתי. אני מודה.
- ברונו: אם כך אומר זאת שוב: ברכות מקרב לב!
- מאהלר: עשה לי טובה, בלי ברכות.
- ברונו: למה לא? מה קורה לך?
- מאהלר: שום דבר רע. בסדר, אתה יכול לברך אותי, אבל תזדרז, ובוא לא נדבר על זה יותר.
- ברונו: או, איזה מין חתן מצחיק!
- מאהלר: נו די, ברונו!
- ברונו: נו די, נו די! הגבר מתחתן עם יפהפיה בת 22, הבחורה הכי מפוארת בווינה---
- מאהלר: החלטת לשאת נאום?
- ברונו: כן!
- מאהלר: אז עשה לי טובה ותיגנוז אותו.
- ברונו: לא, לא ולא! מאוחר מדי, גוסטאב. תקשיב, תקשיב! חברים יקרים, אויבים יקרים! אחרי חיים שלמים כרווק, חברנו הטוב גוסטאב מאהלר עומד סוף כל סוף לשאת אישה שאין לו שום קירבה אליה, וזו סיבה טובה בשבילנו לחגוג! אז בואו נרים כוסית כולנו ונאמר לחיים! אבל כיוון שאנחנו בין חברים, הרשו לי לומר לכם בכנות: אנחנו, חבריו, הנפשות הקרובות אליו, אנחנו קצת מודאגים. צריך להודות שלא היינו יהודים אמיתיים אלמלא היינו מודאגים. אל תקחי את זה ברצינות רבה מדי, אלמה, להיפך, זו סיבה להירגע: יהודי תמיד דואג. אנחנו, חבריו של גוסטאב, לא מודאגים בגלל שהוא בן 41 ואת בת 22. זה הבדל חסר משמעות, כי כאשר הוא יהיה בן 120 את תהיי בת 101, וזה יהיה הבדל ממש בלתי מורגש. אבל מה שמדאיג אותנו הוא הבדלי המיזג והאופי ביניכם. את אלמה הנך יצור צעיר ונסער, את מלאת חיים, מתפוצצת מחיניות, ואת רעבה להנאות חיי החברה בעוד שגוסטאב, גוסטאב הישן

והטוב שלנו, הוא בעל אופי די סגפני...זוה בעדינות. הוא כל כך לא ארצי, ואם הוא אוהב עוד משהו כמו שהוא אוהב את המוסיקה שלו, הרי זו בדידותו. את חייבת לדעת את זה, אלמה, אם את פותחת את ליבך לקראתו. אז אם תצטרכי להכריע על חתונה, עלייך לזכור דבר אחד: החיים שלך יהיו אטיוד קשה מאוד, אולי אפילו נוקטורנו, או מאזורקה - אבל מה שזה לא יהיה - תצטרכי לנגן את זה כיצירה לארבע ידיים...

(אלמה הקשישה מופיעה בחברת אחות-מטפלת (אלמה 1) - לסצינה "אלמה, את לא חיית!")